

Az első meglepetés akkor ért, amikor az egyik "szakíró" kijelentette, hogy a Népszabadságba ő elvi okokból nem ír. Aztán más már azzal mentette ki magát, hogy írna, de mit szólnak majd ehhez az "ő oldalán". Ismét más a szerzői névsort firtatta, majd közölte, hogy X-szel nem hajlandó egy lapban szerepelni, egy ifjú titán pedig kijelentette, hogy "ezek az öreg faszik" (mármint a Stones) nem érdeklik. Meghökkenően próbáltam érvelni, hogy a Rolling Stones mégiscsak egyetemes, vitathatatlan... Hiába!

A kiadvány - A Nagy Durranás - Budapest 2007 - így is elkészült, s büszkén vállalhatják azok, akik részt vettek a készítésében. (Igaz, az egyik kritikus éppen azt a cikket kérte számon, amit nem vállalt.) Mint ahogy a Rolling Stones is igazolta a kiadó várakozásait. Felejthetetlen estében volt részünk július 20-án. Mintha a Royal Shakespeare Company, a milánói Scala vagy korunk bármely más, meghatározó együttese, illetve produkciója jött volna el hozzánk. A Rolling Stones bebizonyította, hogy valóban élő klasszikus, az elmúlt évtizedek egyik legfontosabb zenei-kulturális jelensége. Ezek a pasik - külön-külön nem, de együtt - ma a legjobbak.

Show-műsortól, színpadi előadástól ritkán kap ilyen katarikus élményt az ember!

Ezt a britek - pártállástól, életkortól, társadalmi státusztól függetlenül - éppúgy elismerik, mint az amerikaiak, a németek

vagy a japánok, függetlenül attól, hogy Jagger vagy Richards kire szavaz, milyen nézeteket vall. Élet művük, történetük egyetemi tananyag, karrierjükéről Martin Scorsese forgat filmet, Jaggert az udvar lovaggá fogadta, a zenekar pedig bekeverült a halhatatlanok közé.

Felemelő érzés volt látni, hogy a zene ereje, a zenészek karizmája, teljesítménye, a technika lebilincselő tökéletessége miként forraszt egybe nálunk is 45 ezer embert, életkortól, pártállástól, rajongói attitűdtől függetlenül. Örömenét kapunk, és valami hihetetlen energiaforrást. A közönség az első számtól érezte azt a bizonyos flow-t, az áramlást a színpad és a nézőtér között, ami a kivételes művészi produkciók sajátja, s amitől a nagy többség feltöltődve, életre szóló élménnyel ment haza.

Az én örömöm azonban csak néhány óráig volt felhőtlen, mert már este voltak olyan telefonjaim, melyek hangvétele meghökkenített. Másnap aztán olvasni kezdtem az internetes topikokat, s azokon a fanyalgásokat, az ügyeletes megmondók fölényeskedéseit, s még kedvetlenebb lettem. A produkció ürügyén sokan szajkózták megfellebbezhetetlen "igazságait". Huszonévesek osztották a hatvanéveseket, jobbosok küldtek el a francba balosokat, avantgárdok öreg rockereket. Tombolt a mindentudásnak álcázott dilettantizmus, a nettó hülyeség, s mindehhez generálszósznak sok esetben a pártos honfibaromság - VIP-

politikusoknak vagy pártoknak címezve.

Elmúlt az est mómora, s előjött a magyar átok, amit már egy hibátlan rockkoncert kapcsán sem tudunk feledni. Történjék bármi a világban és körülöttünk, mi továbbra is erre szocializálódunk.

Jaggerék pár órára ki tudtak rángatni bennünket ebből a létállapotból, mert nagyon "átjött", ahogy éltek a színpadon. Látszott, nekik ez az életelemük. A rock and roll. Ők erre szocializálódtak, s mindarra, ami vele jár. Szabadságra, nyitottságra, teljesítményre, szakszerűsége, profizmusra, művészi alázatra, iróniára... Ez a kimeríthetetlen és örök életet biztosító forrás, amiből péntek este mi is meríthettünk néhány korszóval, hogy aztán néhány órával később, amikor kijózanodtunk, visszakattanjunk a magyar valóságba, a "zárt" osztályra, ahol továbbra is uralkodik rajtunk az átok. Mert hagyjuk, hogy uralkodjék!

Emberek! Lehet Orbán, lehet Gyurcsány, lehet Szörényi, lehet Bródy, lehet Beatles, lehet Stones, lehet idegbeteg, lehet gnóm... De - kérdezem magunktól: biztos, hogy normálisak vagyunk?! A Stones elment, s kevés az esélye, hogy visszajön. Mi viszont egy darabig még itt maradunk. Biztos, hogy továbbra is ezt az átkot akarjuk? Könyörgöm, erről kezdeményezzünk népszavazást! Vagy legalább otthon, a tükörbe nézve tegye fel magának mindenki a kérdést: Épeszű vag